

**CL. V. Ioannis Wamesii, I. C. Celeberrimi, In Academia
Lovaniensi Antecessoris Primarii, Responsorum Sive
Consiliorum De Ivre Pontificio Tomus ...**

Wamesius, Johannes

[S.l.], 1643

De cognatione spirituali. Consilium DXXXVIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98716](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98716)

Zabarella, Pet. Ancharanus, Prapositus, d. cap. Veniens, Fred. de Senis, consil. 15. Philip. Francus & Dominicus Geminianus, d. cap. 1. nu. 3. & 9. De cogn. spirit. lib. 6. Paulus Castrensis, & Alexander d. §. forsan in fine & nu. 5. Did. Covarruvias, cap. 6. §. 4. nu. 7. in epit. secundæ partis de sponsals ad lib. 4. Decret. Summa Sylvestrina, in dict. Matrimonium d. q. 15. & Rosella, in dict. Impedimentum 6. nu. 19. Alii, & inter hos etiam illi, qui in præcedente articulo affirmativæ sententiæ auctores sunt, cognitionem hanc relinquunt a p[ro]curatore, ne nihil actum dicatur: & cum ad aliū transferri non potest effectus ejus, quod agitur, apud eum resideat, qui illud explicat. Hi sunt Ioannes Andreæ, d. cap. Potest, Angelus Aretinus, in d. §. illud nu. 4. Ioannes de Imola in d. cap. Accedens nu. 22. Franc. Aretinus in d. §. forsitan, Panormitanus, in d. cap. Veniens. Non desunt tamen, qui ex distinguendum opinione in præcedente articulo vel nuntium a p[ro]curatore; vel tempus antecedens à sequenti separant, & distinguunt, Summa Angelica & Ioan. Brunellus locis supra cit. ut quod in præcedente, in hoc quoque articulo usu veniat. Sed quoniam assertorum in alteram partem, p[ro]curatorem scilicet non effici compaterem, aut commatrem, longè major est numerus, & hæc opinio consequi videtur ex assertionem illorum, qui contendunt per p[ro]curatorem alii acquiri cognitionem spiritualem, & sic suffragio utriusque opinionis adjuvatur, & in ratione deficientis voluntatis fundatur, l. Multum interest C. si quis sibi vel alii, existimamus in casu proposito, nullam faciendam esse separationem matrimonii, quod mulier, quæ nomine alterius prolem suscepit, cum patre baptizata proles contraxit; idque bona fide, consulto prius suo Parocho, num id liceret: qui consultis iurisperitis, ex sententia negantium, responsū accepit; inter ipsam, & patrem baptizati nullam cognitionem spiritualem esse. Nam quamvis in facienda electione verioris opinionis, illa primū arripienda sit, quæ in usu est, & consuetudine approbatur, l. Mimime, l. si de interpretatione de legib. & sint, qui existiment, in priore articulo per p[ro]curatorem contrahi hanc cognitionem de facto, & ex observantia inter Principes, Bald. in d. §. ne autem. Ang. Aretinus in d. §. illud, non p[er]inde inter alios, Franc. Aretinus in d. §. forsitan: nemo tamen est, qui dicat in posteriore articulo (de quo hic quaritur) consuetudine aut observatione aliqua approbari, quod p[ro]curator efficiatur compater, cum ex adverso usus, & communis opinio hominum, huiusmodi p[ro]curatorem pro compatre aut commatre non habeat. Sic ut usu negativam partem approbante, illius eligendæ major sit occasio. * Potissimū quia ad essentiam, seu substantiam baptismi, contractus compaternitatis seu cognationis spiritualis non sit necessarius: nam si non baptizatus baptismō assistat, & prolem levet, nulla est dubitatio, quin baptismus teneat; sed tamen assistens, seu levans non efficitur compater, Summa Sylvestrina in dict. Matrimonium d. q. 7. vers. duodecimo si non baptizatus.

De cognatione spirituali.

S V M M A R I V M.

Matrimonii impedimentum ex compaternitate.

1. Cognatio spiritualis olim contrabebatur inter susceptum & suscipientis liberos.
2. Cognati statum cognatorum seire præsumuntur.
3. 5. 11. Testis de auditu quando fidem mereatur.
4. Notorium allegari debet.
5. Fama cum testimonio de auditu quomodo probet.
6. Testis deponens per verbum, videtur, quid mereatur.
7. Iuramentum in supplementum probationis deferendum probanti per unum testem.
8. Confessio creditoris extrajudicialis præsentis fidei fore facta, prædest debitori absenti.
9. Iuramentum non deferendum in causa matrimoniali.
10. Confessio extrajudicialis parti absenti non nocet.
11. Index non suggerere, sed interrogare debet.
12. Restitutio in integrum conceditur adversus confessionem.
13. Negationis pena quando locum habeat.

CONSILIUM DXXXVIII.

NULLAM Iuris difficultatem, sed facti tantum questionem habet causa, quæ coram Venerabili Viro D. Officiali Cameracensi per tutores prolium quondam Stanislai Vogelwyter & Domicellæ Elisabethæ Penfart conjugum instituta est adversus Domicellum Ioannem Baptistam de Taxis, secundum maritum præfatæ quondam Domicellæ Elisabethæ, super nullitate matrimonii inter dictum Domicellum Ioannem & Domicellam Elisabetham contracti.

Nam quamvis hoc manifestum & indubitatum sit, secundum antiquos canones, cognitionem spiritualem impedire ac dissolvere matrimonium nedum inter levantem, sed etiam inter liberos levantis prolem ex sacro baptismatis fonte, & illum, qui ex fonte baptismatis levatus est, c. Super eo, c. fin de cognat. spirit. c. 1. eod. tit. lib. 6. (quod per Synodum Tridentinam postea aliquatenus mutatum, sess. 24. de reformat. matrim. cap. 2.) non constat tamen per sufficientem & idoneam partis agentis probationem, quod D. Guilielmus Penfart, pater præfatæ Domicellæ Elisabethæ, dictum Domicellum Ioannem Baptistam secundum Elisabethæ maritum in baptismate levaverit, & suum alumnū seu patrinnū fecerit; ita ut ex defectu iustæ probationis, Reus ab objectâ nullitate matrimonii absolvi debeat. Cujus quidem defectus demonstratio quamvis ad oculum & ex prima testimoniorum, quibus Actores in hac causa utuntur, lectione appareat: sollicitudini tamen ac diligentia Rei subservientes, ad illustrationem causæ, & Venerabilis D. Officialis sublevamen, conferemus ac discutiemus agentium testimonia, quibus solis ad probationem Actores utuntur; nullis prolatis instrumentis aut aliis adminiculis. Inter tredecim testes, quos Actores produxerunt, quidam sunt, qui nihil prorsus deponunt, quos ideo præterimus: ut sunt Emerentiana quarta, Alecydis sexta, Guilielmus septimus, Margareta nona, Elisabeth undecima, & D. Rogerius duodecimus: præterquam quod præfatus D. Rogerius

rius

rius frater Rei hoc suo testimonio adiciat, quod rogatus à Reo, an prædictus D. Guilielmus Pensart ejus susceptor seu patrinus esset, responderit, quod non. Quod Reo multum suffragari debet, accedente præsertim prædictæ Domicellæ Aleydis, nec non Mariæ octavæ testis depositione; quarum altera simpliciter se nescire; altera, Maria scilicet, quæ baptismo Rei interfuit, etiam se nescire dicit; explicatis circumstantiis, quæ non nudam negationem, sed asseverationem quoque contrarii (uti mox dicitur) manifestè continet.

Ita ut ex hac tam propinquorum cognatorum, hoc est fratrum & fororum non tantum ignorantia, sed etiam partim aperta, partim implicita negatione, magna præsumptio contrarii illius, quod Actores allegant, constitui debeat: cum non sit verosimile tam magnâ sanguinis conjunctione conjunctos ignoraturos esse hanc spirituales cognationem fratris sui ad prædictum D. Guilielmum, & Elisabetham ejus filiam, *l. Octavi gradus Unde cognati*. Neque ulla verisimilitudo est, Reum aut dictam Elisabetham, si hujusmodi vinculum & impedimentum subesse scivissent, hoc matrimonium publicè ac palam contracturos fuisse; & multo minus verosimile, quod dictarum prolium tutores passi fuissent iisdem prolihus talem vitium superinduci, aut hujusmodi matrimonium de facto contractum diu, & præsertim usque ad mortem Domicellæ Elisabethæ stare; quod nemo mortalium vel accusavit vel in suspensionem aliquam traxit, præter hos tutores, diu post mortem Elisabethæ; quando Reus de legato ab uxore sibi relicto ipsis questionem facere cepit.

Qui ex testibus Actorum aliquid dicere tentant, varii sunt: nam quidam dicunt se audisse, quod Guilielmus Pensart Reum suscepisset; utpote Catharina S. prima; Domicella Elisabeth B. tertia; Margareta T. quinta; & Catharina W. decima: sed tam variè, ut inde nihil confici possit. Catharina enim dicit se id audisse in domo dicti Guilielmi; Margareta in alia domo; Elisabetha locum nullum exprimit, ut nec altera Catharina W. ita ut summa hic sit singularitas ex loco & tempore, quæ perfectionem probationis numquam inducit, & ne semiplenam quidam; *l. Iurisjurandi C. de testib.* Testimonium enim de auditu alieno nihil probat, *c. Tam literis; c. Licet ex quadam de testib.* præsertim quia nemo ex his quatuor testibus deponere sciat, à quo vel à quibus audierit, etiam specialiter de eo interrogati: quo casu testimonium de auditu nullum prorsus vel tenue indicium facit; potissimum in causa matrimoniali, ubi de annullando aut dissolvendo matrimonio ex aliquo impedimento agitur; ut expresso jure dictum est, *d. c. Licet ex quadam, d. c. Tam literis*; quod ad totius hujus litis decisionem per se sufficit. Adde quod dicta prima testis, atque item tertia expressè hoc quoque dicant, se sub juramento hoc non audere affirmativè deponere: cum tamen ipsa tertia baptismo dicti Rei interfuerit. Ita ut ad justam probationem nimis lubrica & imperfecta sint hæc testimonia in hoc articulo probandi impedimentum matrimonii ex cognatione & affinitate non naturali seu legali, sed speciali; in

quâ oportet vel plenissimè per testes liquidè & directò deponentes hoc esse probatum; vel quod sit manifestum seu notorium hujusmodi impedimentum, *c. i. iuncta Gloss. verb. manifestum Quia matrim. accus. poss.* quorum neutrum hic adest. * 4
Testes enim omnes magnâ imperfectione laborant; & manifestum seu notorium nequidem per partem agentem allegatum est: quod ut minimum fieri debuisset, ut ex notorio adversus Reum hic aliquid constitui posset. Et quod non sit hoc notorium, inde deprehenditur, *Felin. in c. Cum ordinem nu. 16. De re script.* quod nemo omnium testimonium hoc dicat; & qui de auditu alieno super hoc deponunt, dubitationem suæ depositioni iniiciunt pro maiore parte, quod non auderent hoc affirmare; & præsertim fratres & sorores Rei, quos notorium latere non posset.

Et licet interdum iure singulari in probanda consanguinitate seu affinitate testimonium de auditu propter circumstantias aliquas recipiatur; non recipitur tamen in causâ matrimoniali, cum agitur de aliis quibuscumque impedimentis: inter quæ Panormitanus, ex sententia Ioannis Andreæ, *in d. c. Licet ex quadam un. 2.* numerat cognationem spirituales. Quæ minorem dubitationem habent, ex eo, quod nemo testium aliquid de fama hujus cognationis spiritualis dicat, quam nec Actores ipsi allegant; ex qua fama allegatione, conjuncta testimoniis de auditu, aliquid perfectionis in articulo probationis constitui possit, *Felin. in d. c. Licet ex quadam in princ.* Paulo ampliùs deponere videtur dicta Domicella Margareta, quod Reum reputaverit pro patrino Domini Guilielmi: sed præterquam quod sola & unica hoc deponit, nihil tribuendum est hujusmodi reputationi, nullis aliis adminiculis adjunctæ, *l. Non epistolis, l. Non nudis C. de probat.* Et præterea adjungit declarationi suæ opinionem ac reputationem; quod veritatem ac probabilitatem planè removeret: videlicet quod ex Maria sorore audierit Reum susceptum esse à Comitissa de Meghen, & vidua Thesaurarii H. quod interrogata præfata Maria non deponit; & dicta vidua Thesaurarii dicit se non meminisse, quod dictus Guilielmus susceptor fuerit, sed vir quidam Ecclesiasticus. Sic quod ambigua depositio Domicellæ Elisabethæ dicentis sibi videri, quod D. Guilielmus susceptor Rei fuerit, planè discutitur; præsertim quia etiam subiiciat se medio juramento non audere id affirmare. Ita quod hac consideratione, & respectum habendo ad testes, qui baptismo interfuerunt, & in illo cooperatrices fuerunt, quarum nulla quicquam affirmativè audet deponere de susceptione D. Guilielmi, indubitissima præsumptio constitui debeat, D. Guilielmum Rei susceptorem non fuisse.

Nihil obstante depositione Domicelli Antonii de Taxis fratris Rei, qui dicit sibi videri, quod D. Guilielmus patri suo prolem unam suscepisset: nam & in eo singularis atque unicus est & præterea affirmativè nihil deponit, sed dubitativè per verbum videtur; cuius generis testimonium, non adducta saltem bonâ ratione hujusmodi sui iudicii (ut nullam prorsus adduxit hic testis) præsertim in re tam arduâ, nulla ratione recipien-

dum

dem est, *dd. in l. Solam & in l. Testium C. D. testib. & in c. Cum causam de testib. Alexen. consil. 74. Viso testamento nu. 6. vol. 1.* Nec confortatur hoc testimonium ex depositione Catharina primæ testis; quæ dicit se (ut sibi videtur) audisse ex D. Guilielmo, quod patri Rei prolem unam suscepit: nam & huic obstat singularitas in comparatione hujus testis. Et deinde neuter horum testium deponit, quod vel sibi videatur, vel ex D. Guilielmo audierit, quod Reum suscepit; sicut D. Antonius in suo testimonio aperte subiungit, se nescire, an Reum suscepit. Ita ut concurrente prædictarum matronarum, quæ baptismo interfuerunt, depositione, & testimonio quod D. Antonius dixit incertitudine, hætenus adhuc nihil sit, in quo vir bonus motum animi sui componere possit, ut credere debeat objectam compaternitatem & spirituales cognationem sufficienter esse probatam.

Restat testimonium Guilielmi S. secundi testis, qui confidentius audentiusque deponere videtur: sed præter ea, quæ ex conditione personæ ei obiciuntur, quod sit sollicitator hujus causæ, & Receptor bonorum prolium, quorum nomine hæc lis agitur, cum omnino remouet omnimoda singularitas, cum illius dictum ac depositionem non contingat cuiusquam alterius testis assertio, nec conjunctionem aliquam ex identitate loci aut temporis admittat. E quæ præterea obstat, quod dicat audisse D. Guilielmum dicentem, quod patri Rei prolem suscepisset, de quo verosimiliter aliquid deposuisset Domicella Elisabetha, si id vere ita actum vel dictum fuisset: licet alioquin de eo parum curandum sit, quod non dicat, D. Guilielmum dixisse, quod Reum suscepit. Et quamvis subiungat eundem D. Guilielmum præsentem Reo dixisse, quod ejus patrinus esset; in eo tamen ei credi non debet: quia in hoc nimis singularis est, *d. l. Interjurandi*; nullum prorsus vel à remotis in eo habens contestem; cum nemo aliorum omnium testium de assertione D. Guilielmi quicquam dicat. Quamobrem nec ei ulla fides adhibenda est in eo, quod testimonio suo subiicit, quod audierit Reum ad Antonium P. alterum tutorum & actorum hujus causæ, confitendo dicentem, quod D. Guilielmus eum suscepit: nam & in eo singularissimus est, ac verisimilitudine destituitur; cum non sit præsumendum, Reum hujus causæ ex conspicua familia natum, cum tanta matrona nuptias publicè ac palam voluisse contrahere, si tam potens impedimentum intercedere scivisset. Sic quod omnibus excussis nullum prorsus sit pondus in omnibus his Actorum testimoniis; quia omnia vel abnutiva, vel singularia, vel dubitativa sunt: quibus ad dirimendum matrimonium, vel ad illud declarandum nullum, vir bonus animi sui motum accommodare minimè debet; in hoc præsertim controverso ac dubio articulo: nam, ut eleganter tradit Felinus, *d. c. Licet ex quadam nu. 1.* quando agitur de impedimento à canonibus inducitur (qualis est cognatio spiritualis, legibus parum cognita) in dubio semper judicandum est pro matrimonio. Existimamus itaque secundum Reum per omnia, etiam quoad expensarum condemnationem, judicandum esse.

NOVA exoritur dubitatio in causa Curatorum prolium Stanislai Vogelwyter Agentium, adversus Domicellum Ioannem Baptistam de Taxis Reum; ex singulari depositione Guilielmi S. in qua inter cætera deponit præfatum Reum (post assertionem Antonii P. unius ex dictis Curatoribus, quod quondam D. Guilielmus P. fuisset Rei patrinus, seu in baptismo susceptor) interrogatum, an hoc verum esset, dixisse, & declarasse, quod sic: præfato Antonio semiplenam probationem in huiusmodi unius testis dispositione constitutente, & in supplementum iuramentum suum super huiusmodi confessione offerente. * Primo etenim conspectu probabilis videri posset huiusmodi oblatio, ac deferendi iuramenti per Iudicem necessitas: ob id, quod generaliter verum sit, etiam Actori semiplenè per unum testem omni exceptione maiorem probanti, per Iudicem deferendum esse iuramentum pro supplenda imperfecte probationis, *l. Admonendi de iureiur. & ibi Gloss. magna V. Exalto, versic. vel per unum testem*; & quod hæc confessio, quamvis facta absentibus dictis proliis, quas hæc res principaliter contingit; facta tamen sit præsentem Antonio, uno ex Curatoribus, qui vice domini, seu pro domino est in administratione rerum pupillarium, seu minoris, *l. Qui fundum §. si tutor Pro emptore*, & sic præfatis proliis, quamvis tunc absentibus, prodesse debeat. * Quemadmodum & confessio extrajudicialis præsentem fideiussore facta Reo principali, quamvis absenti, prodest, *Bald. consil. 392. in primis videndum est vol. 3. & coram negotiorum gestore facta prodest domino, Salic. in l. 1. m. 15. oppos. de confes. Hypol. de Marfil. ad Rub. C. de probat. m. 114.*

Cæterum status, qualitas, & conditio hujus causæ non patiuntur eam decidi ac terminari ex compositione imperfectarum probationum, aut suppletionem seu exonerationem probationis, quæ latere solet in iuramenti præstatione, cum non sit propriè probatio, sed probationis exonerationis, *l. 1. in l. si quando C. Unde vi.* In arduis etenim causis usus & facultas iuramenti deferendi in supplementum probationis Iudici præcipitur, *Gloss. & Dect. in d. l. Admonendi, & ibi l. 1. in n. 100.* quia in his requiruntur probationes luce meridiana clariores, *l. ult. C. de probat.* ita ut qui ex his causis agit, nullā parte exonandus sit. Inter magnas autem, & arduas causas esse causam matrimonialem, siue de conjugendo, siue de separando matrimonio agatur, nemo dubitat: unde & ex hoc pondere ac gravitate, causæ criminali eā in parte æquiparatur, *Gloss. in c. Mulieri de iureiur. Canonista in c. si pro debilitate de offic. deleg. & ut criminalis dilucidissimas, exactissimæque probationes requirit, Decius consil. 163. In causa matrimoniali*; atque in defectu plenæ probationis, pro supplemento iuramenti delationem non admittit, *Gloss. in c. 1. de confang. & affin. & ibi Abbas, Decius consil. 133. Viso processu.*

Cum ergo hæc causa planè matrimonialis, instituta sit ad declarationem nullitatis matrimonii indubitati; hoc est de cuius contractu, ac solemnitate, saltem quoad effectū nulla est dubitatio, non debet prædicta plenissima probationis per delationem iuramenti

juramenti exoneratio hic admitti; sed ex defectu plenæ probationis, præsumptionem pro matrimonio retinere, c. Super eo in fine c. Licet ex quadam in fin. De testib. uti generaliter in dubio faciendum est: præsertim cum agitur non de contrahendo, sed de contracto, ac consummato matrimonio dirimendo; & potissimum ubi causa diremptionis speciem delicti habet, ex qua criminalis accusatio, vel correctio oriri posset, ut est in proposito. Probata etenim cognatione spiritali, & scientiâ Rei, quæ per dictam confessionem detegeretur; Reus ob illicitum matrimonium per speciem incestus, penas illiciti matrimonij subire deberet, l. Si quis incesti c. De incest. nupt. l. Si quis alumnus c. De nuptijs.

10 De quo in proposito minor debet esse difficultas; quod semiplena probatio, quæ in testimonio dicti Guilielmi constituitur, non sit directè super ipsa cognatione spiritali; sed tantum super confessione Rei, eaque extrajudicialiter factâ, parte principali absente; quæ ob id nocere non debet, etiam plenè probata, l. fin. De interrogat. act. l. certum §. si quis de confess. potissimum quia actus rei, de quâ facta dicitur confessio, non dependeat à voluntate, aut certâ scientiâ ipsius consentientis; quo casu confessio extrajudicialis, etiam parte præsentente factâ, nocere non debet, Gloss. in l. Pomponius 1. De negot. gest. Quod autem in certam scientiam Rei hujus casus non cadat, imò cadere non possit actus, unde cognatio spiritalis ex susceptione in baptismo contrahitur, per se manifestum est; ex eo, quod Reus vix unum diem natus, baptismi gratiam sit adeptus, & per aetatem nec videre, nec intelligere potuit se à Domino Guilielmo in baptismo suscipi; sic ut certâ scientiâ id confiteri non potuerit, & ex auditu alieno id referendo, errare potuerit. Cum aliqui in hujusmodi matrimoniali causâ testificatio, aut confessio ex auditu alieno parum faciat ad dirimendum matrimonium, quia in eo plerumque versatur error, d. c. Licet ex quadam. Quibus hoc quoque addimus, quod in re proposito magnum momentum habet, quod non contet de acceptance hujus confessionis, quæ facta dicitur præsentente Curatore; ut enim confessio extrajudicialis parte præsentente facta noceat contententi, oportet illam acceptatam esse, Cypus in l. 1. c. De confess. Salicet, in l. Invenimus c. De liberali causa, Alex. conf. 20. In causa appellationis nu. 1. vol. 4. quia, ut inquit Baldus, in l. 3. nu. 2. c. De repud. hered. qui non acceptat verba adversarij non potest se ex illis juvare.

11 Quod sane in proposito maximè obtinere debet; cum satis constet ex tenore depositionis dicti Guilielmi Antonium ex insidijs aggressum, & captiosis interrogationibus usum fuisse, ac proinde veriùs suggerentis, quàm interrogantis officio (quod lex improbat, l. 1. §. qui questionem de quest.) usum fuisse videretur: in quam captionem Reum sua simplicitate tam præcipitanter deduci, iniquissimum esset.

12 Quibus omnibus si non satis videbitur detractionem facultati deferendi prædicti juramenti in supplementum probationis (quod tamen omnino putamus) superest Reo remedium restitutionis integri adversus prædictam assertam confessionem ex capite minoris ætatis; quod concedi solet

Conf. Wameli. Tom. II.

etiam si confessio sit judicialis, multo magis adversus extra judicalem, l. certum §. minorem De confessu, l. Nam postea §. si minor & ibi Bari. & Alex. De iurjurando. Non obstante quod Reus hanc confessionem negaverit; cum nusquam traditum sit, beneficium restitutionis in integrum per solam negationem amitti: pena enim negationis tantum locum habet in casibus expressis, l. fin. in l. 2. nu. 88. c. De iure emphyt. Ideoque traditur, Bari. in l. Eum qui De iurjur. Bald. in l. Contra negantem c. ad leg. Aquil. minorem ad evitandam penam dupli, ex lege Aquilia in integrum adversus negationem restitui. Cujus restitutionis petitio pro parte Rei seriùs proposita non est, propter dicti curatoris oblationem de iurjurando pro supplenda probatione factam post conclusionem in causa: ita ut, cum ea oblatione non factâ Reus nihil sibi metuere debuerit ex unius testis testimonio, l. Maritus De quest. l. iurjurandi c. de testib. eâ tandem factâ ex adverso restitutionem quoque, quatenus opus est, petere potuerit. Sed, ut dixi, supervacuum est hoc remedium, propter causas superius recitatas impediennes dicti juramenti delationem. Quare priori nostro responso inhærentes existimamus ad juramenti delationem decurri non posse.

De eo qui cognovit consang. ux.

S V M M A R I U M.

Matrimonij impedimentum ex fornicatione.

1. Affinitas impedit ac dirimit matrimonium.
2. Affinitas contrahitur etiam per illicitum coitum.
3. Intellectus c. Si quis cum duabus xxxiii. q. 2.
4. Assertioni conjugum de impedimento matrimonij non creditur.

CONSILIUM DXXXIX.

PROPOSITUM ex facto, quod A. adolescens per amores prosequutus sit B. adolescentulam solutam; quæ nondum ab eo carnaliter cognita (absente, & in longinquam regionem profecto A.) passa sit se cognosci carnaliter à quodam viro conjugato, ex quo etiam liberos pepererit. Reversus postmodum A. priores amores prosequendo cum B. carnaliter se commiscuisse, & liberos ex ea concepisse dicitur. Cæterum B. lubricitate, & libidine carnis ad complexus illius viri conjugati redijt, & rursus ex eodem liberos peperit; inde odio adversus B. conceptio, dictus A. sollicitavit nuptias C. sororis præfatæ B. ignorantis præstatam cum sua sorore copulam; & præmissis juris solemnitatibus cum illa in facie Ecclesiæ matrimonium contraxit, & interventu copulæ carnalis consummavit. Quæritur, an hoc matrimonium sit legitimum, an verò minus, sic ut dirimi debeat?

Resolutio propositæ questionis dubitationem non haberet, & uno verbo absolvi posset, si non aliter, quàm habet veritas juris, ad eam priùs per alium responsum fuisset. Iuris veritas est, quod hoc matrimonium nec iustum, nec ratum, nec legitimum

Y y

legiti-